

טיסה אחת - 1000 סיפורים

מי שנסוע לחוץ לארץ, הרבה פעמים גם חוזר משם. אחרי שנחתי כמה ימים וראיתי המוני אנשים שאני לא מכירה, איזורתי את הראש ור

הלנה עמרם ובעלה איתמר רמזים שגם לי יש מישהו אחר

פרחים טרנסאטלנטיים לאוד

העבודה זה בדיוק כמו הכבוד. מי שלא רודף אחרי עבודה, העבודה רודפת אחריו. הנה, למשל, פעמיים בשנה אני מתעייפת מה עבודה שלי ומהסיפורים שאתם מספקים לי ביד רחבה. וכל מה שאני רוצה זה לברוח מכאן לכמה ימים ולא לשמוע שום דבר, ולא לראות שום דבר, וכמובן לא לכתוב שום דבר.

אבל כמו שאמרתי קודם, העבודה כל הזמן בעקבותי. אני קונה כרטיסי טיסה ללונדון? גם העבודה קונה. אני עולה על המטוס — העבודה בעיקבותי. לא נותנים לחיות.

קניתי לעצמי כרטיסי טיסה במחלקת עסקים רק כדי שיהיה לי שקט ושאוכל לנמנם קצת בין תל-אביב ללונדון. ישבתי לי בכסא המרווח, לקחתי עיתון ביד, עצמתי את העיניים שלי לחצי, לראות רק את העיתון ושום דבר אחר, וחשבתי לעצמי — יופי, כל האנשים היושבים לידי נראים די משעממים, ובטח לא יקרה כאן כלום עד לונדון. ואני האנה מהחיים השקטים באוניר.

איך שאני גומרת להגיד לעצמי את הדברים האלה, נפתח הווילון המפריד בין מחלקת העסקים לבין החלק האחורי של המטוס, ועץ אשוח של חגיגה מולד נכנס פנימה. מגפי זהב, מיכנסיים בעלי יהלומים וחולצה בעלת פייטים ושרוולים עם ריקמה וצמידים וטבעות ועגילים ושרשראות וכתרזהב על הראש, ועוד כהנה וכהנה נוצצים ומבהיקים.

מיד פתחתי את עיניי לגודל טיבעי וראיתי שמאחורי כל המבריקים והנוצצים עומדת הלנה עמרם, המגענת את ידיה לכל הכיוונים וצועקת "היי! ומה נשמע?" ועוד קריאות בלתי מחייבות, המעוררות תשומת-לב.

נה, אז שאני לא אשמע את הסיפור שלה? שמעתי:

"ערב אחד בעלי איתמר לא חזר הביתה. חיקיתי וחיקיתי ואיתמר לא בא. בכורך הוא חזר עליו וטוב-לב."

"מה את היית מבינה מזה? או — אז גם אני הבנתי בדיוק ככה."

"ומה את היית עושה במקומי? נו — אז גם אני קמתי והסתלקתי מהבית וישר נסעתי ארצה."

"לקחתי לי חדר במלון הילטון וחשבתי על עצמי ועל בעלי ועל מה יהיה. איתמר גילה מהר מאוד איפה אני מתאכסנת, ובמשך השבוע שהייתי בהילטון הוא שלח לי מנייריורק כל יום סידורי-פרחים ענקי, שאליו מצורפים פתקים קטנים עם הרבה אהבה."

מוסיקה

אני כל-כך לא מוסיקלית שלא הצלחתי לברר עוד פרטים על הסיפור הזה. אבל את המוטיב המרכזי יש לי:

המוסיקאי **שמיטוב לוי** ואשתו **צפנת**, שהיא אחותה של **מורית**, אשתו של **שלמה גרונר**, נפרדו סופית.

איך אני יודעת שזה סופית? פשוט, כי שמיטוב לוי כבר שר ומנגן **לאמילי**, בחורה צעירה ונאה.

"הנה, את רוצה לראות את הפתקים? את רואה: אני אוהב אותך", את היחידה בחיי, הלנה, אהובתי."

או עכשיו אני בדרך אליו, והוא בדרך אליי. החלטנו להיפגש באמצע הדרך. אני מגיעה מישראל והוא מגיע מנייריורק, ובלונדון ניפגש.

השבוע הזה לא היה קל בשבילו, כי אני ראגתי לפזר כל מיני רמזים שגם לי יש מישהו וזה בטח הטריף את דעתו.

לא, מובן שאני לא אתגרש מאיתמר לאחר 18 שנות-נישואין. שרכנית כמוני לא יכולה להרשות לעצמה לחיות לבד."

שלומית אמיר העד - מתאים לה

עליתי שוב למטוס אל על כדי לחזור אל ארץ-אבותינו עתירת-הרכילות.

אני יכולה להגיד לכם שחברת אל-על זו נציגות ישראלית אמיתית. טיים ישראלי, ריילות ישראליות, נוסעים ישראליים והמון רכילות מישראל, למי שהפסיד שבוע בארץ. במשך חמש שעות הטיסה שמעתי סיפורים היכולים למלא 10 עיתונים שלמים.

הנה, אתם לבטח כולכם זוכרים את הדיילת היפה לשעבר **לאה בן-נפתלי** שהחליטה להיאות לאם, למרות שלא נישאה. לפני חצי שנה היא ילדה במוליטוב את בתה, ובכל הארץ לא היתה אלא מאושרת ממנה.

אבל האושר הזה, שבא עם הלידה, מגיע עם תוספות, בדרך כלל. התוספות הן להיות קשורה לבית, להתערור פעמיים בכל לילה, ללכת לטיפת-חלב ולרופאי-ילדים, לשמוע בכי משך שעות, לא לראות עולם, לא להרגיש חופשיה, בעצם, להפסיק להיות אדון לעצמך.

לאה היפה לא יכלה לעמוד בכל אלה, ובחודש האחרון קיבלה החלטה מאוד חשובה. היא ביקשה להתקבל שוב לעבודה באל-על כדיילת-אוויר. את הבת הקטנה העבירה לאה לחדר-הפעוטות בקיבוץ שבו חי אחיה. אחרי הטיסות תיסע לאה לוורודי לבקר את בתה הקטנה, ותספר לה על לונדון ועל נייריורק ועל אמסטרדם ועל פאריס ורומא.

לא יודעת איזה ילדה היא תגדל להיות, אבל ברור כבר עכשיו שיהיה לה חינוך מאוד בינלאומי.

ועוד סיפור ששמעתי באותה טיסה נוגע לדוגמנית היפה **שלומית אמיר**, החיה בתקופה האחרונה בפאריס. ביחד עם ידידה הלכנוני **ג'ורג' חורי**, שקנה לה דירה מפוארת וקנה לה רהיטים עתיקים וקנה לה אוטו וקנה לה פרווה וקנה לה וקנה לה וקנה לה.

מה שהוא לא היה צריך לקנות לה, כי זה היה לו מן המוכן, הוא אשתו החוקית ואם ארבעת ילדיו.

בהתחלה קיוותה שלומית, כמו כל אשה

הקדוש ברוך הוא

אומרת איציק קול. "תבחרי נושא ואני אספר לך", הוא אומר.

תספר משהו על **אורי זוהר**. כבר שנים שאני לא רואה אותו, והאיש עדיין מעניין אותי. מה הוא עושה, מה קורה איתו?"

"מה הוא עושה עכשיו?" שאל אותי איציק קול, מתפלל, כמוכן. "אבל בואי ואספר לך איך אני הוכרתי כאלוהים, ואיך אני חי עם זה."

"נו, תספר כבר".

אז ככה. כשאורי התחיל להיות דתי, הוא החליט להיות יותר דתי מהאפיפיור. הוא חשב שלקחת כסף מהישיבה זה מאוד לא בסדר, והחליט שהוא יפרנס את מישפחתו, בין תפילת-שחרית לתפילת-ערבית. מכר את הבית שלו והתחיל לאכול את הכסף. עד שהגיע היום וכמעט לא נשאר כלום, ואז לבש אורי את הציציות שלו ואת הכיפה ואת ה'אקט ובא למישרדי.

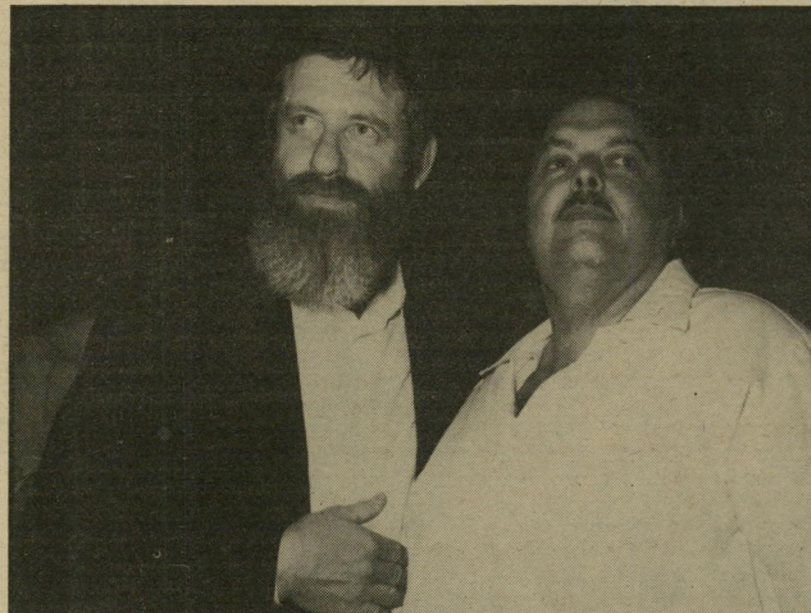
"יש איוו עבודה שאני יכול לעשות? הוא שאל אותי. ידעתי שחברת הסנה רוצה לעשות לעצמה שלושה סירטי-פירסומת, וחשבתי שאורי יצליח לעשות את זה הכי טוב. הצעתי את הצעתי להסנה, אבל הם פחדו קצת מהציציות ומכל שאר הצרות שאיש דתי יכול לעשות. עבדתי עליהם, ובסוף שיכנעתי אותם, ואומנם אורי עשה את הסרטים וקיבל כסף וגם הסנה היו מרוצים."

"ואז, כשהצ'ק בידו, בא אליי אורי וזהר ואומר לי: אתה רואה איך הקדוש ברוך הוא עוזר לי?"

עד היום אני חושב שזה יפה מאוד מצדו להיות אסיר-תורה לי. אבל באמת, לא צריך להגזים ולקרוא לי אלוהים. אבל רצונו של אדם כבודו, כמו שאומרים.

או אני ואיציק קול יושבים לנו ביחד, ווללים ושותים ונהנים מהחיים. וכל מה שהיה חסר לי זה איזה סיפור קטן. "נו, תספר לי משהו מעניין", אני

הייתם מאמינים שגם אני וגם **איציק קול** נשבו באותו המטוס, ושהמטוס בכל זאת ימריא? זה רק מפני שלכל מטוס כזה יש כמה מנועים.

איציק קול והרב אורי זוהר ציציות ו'אקט בסירטי-פירסומת